

ZAČÍNÁJÍ NA „O“

- 1 Rybář, učedník Jana Křtitele, bratr Šimona Petra, Ježíšův učedník.
- 2 Znamení, kterým byli po narození poznamenáni všichni muži v Izraeli.
- 3 Syn Boáze a Rút, dědeček Davidův.
- 4 Věrný Pavlův přítel, který s ním zůstal, i když ho někteří opustili.
- 5 Hora, na které Ježíš plakal nad Jeruzalémem.
- 6 Jméno muže, který měl ve svém domě tři měsíce uloženou truhlu úmluvy, kterou David stěhoval do Jeruzaléma.
- 7 Snacha Noemi.
- 8 Prorok, jehož manželství s prostitutkou použil Bůh jako lekcí pro Izraelce.
- 9 Bášanský král a poslední představitel kmene obrů, který vládl nad 60 městy.
- 10 Filemonův otrok, který byl s apoštolem Pavlem ve vězení.
- 11 Jak ukončil Jidáš svůj život?
- 12 Nápoj, který podali Ježíšovi, když žíznil na kříži.
- 13 Krajina, odkud Šalamoun dovážel zlato a vzácné dřevo na stavbu chrámu.
- 14 Bileámovo zvíře, které promluvalo lidskou řečí.
- 15 Na co poukázal Ježíš, aby odrazil provokace farizeů o placení daní?
- 16 Strom, jehož ratolest je symbolem pokoje.
- 17 Co postavil Noe, když vyšel po potopě z korábu?
- 18 Muž, který se zdráhal zplodit zemělému bratru dítě, jak to vyžadoval zákon.
- 19 Co se roztrhlo ve chvíli, kdy Ježíš na kříži zemřel?
- 20 Hospodář, který prodal Davidovi své pole, aby tam postavil Hospodinův oltář.

1 - ONDŘEJ (Jan 1,40; Mat 4,18-20), **2** - OBŘÍZKA (1 Moj 17,10; 21,4; Luk 2,21), **3** - OBĚD (Rút 4,13-17), **4** - ONEZIFOR (2 Tim 1,16), **5** - OLIVOVÁ (OLIVETSKÁ) HORA (Luk 19,41-44), **6** - OBĚD-EDÓM (2 Sam 6,9), **7** - ORPA (Rút 1,15; 4,10), **8** - OZEÁŠ (Oz 1.-3. kap.), **9** - ÓG (5 Moj 3,1-13; Joz 12,4), **10** - ONEZIM (Fm 10), **11** - OBĚSIL SE (Mat 27,5), **12** - OCET (Luk 23,36), **13** - OFÍR (1 Král 9,28), **14** - OSLICE (4 Moj 22,18), **15** - OBRAZ CÍSAŘE (Mat 22,20-22; Mar 12,15-17; Luk 20,23-25), **16** - OLIVA (1 Moj 8,11), **17** - OLTÁŘ (1 Moj 8,20), **18** - ÓNAN (1 Moj 38,8-10), **19** - OPONA V CHRÁMU (Mat 27,51; Mar 15,38; Luk 23,45), **20** - ORNÁN JEBÚSEJSKÝ (1 Par 21,15)

HŘIVNA

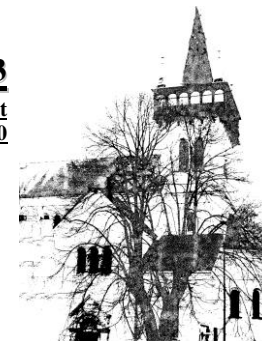
říjen 2013

2013 / 21

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 14.10.2013 do 27.10.2013

den	hod.	úmysl
14.10.	pondělí	-----
15.10.	úterý	Památka sv. Terezie od Ježíše KO 18:00 za duše v očistci
16.10.	středa	KA 8:00 za † Janku Němčíkovou, rodiče, bratra Josefa a Vladimíra
17.10.	čtvrtek	Památka sv. Ignáce z Antiochie KA 8:00 za † Hedviku Fabiánkovou a † syna Josefa a † manžela
18.10.	pátek	Svátek sv. Lukáše, evangelisty KO 18:00 za † Bohumilu Bažantovou
19.10.	sobota	DD 13:30 za farníky KO 18:00 za † a nenarozené děti v rodinách
20.10.	neděle	29. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ - Misijní neděle KO 8:30 za † Hedviku Fabiánkovou a manžela <i>při bohoslužbě sbírka na misie</i> CH 15:00 na úmysl

den	hod.	úmysl
21.10.	pondělí	-----
22.10.	úterý	KO 18:00 za Boží pomoc pro syna
23.10.	středa	KA 8:00 za † Zdeňka Stehlíka
24.10.	čtvrtek	KA 8:00 za † Jana Počiatka
25.10.	pátek	KO 18:00 za † Marii a Jarmilu
26.10.	sobota	DD 13:30 za farníky KO 18:00 za zdraví pro Marcelu Grižakovou
27.10.	neděle	30. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † Marii Luksovou a manžela

čtvrtek 24.10. vyprávění o misiích - od 18:00 na faře ve velkém sále
neděle 27.10. začíná zimní čas - hodiny si vrátíme o jednu hodinu zpět (3:00 → 2:00)

MISIJNÍ NEDĚLE

V předvečer Světového dne za misie – tedy v sobotu 19. října ve 21.00- vás zveme k spoluúčasti na vytvoření **Misijního Mostu Modlitby** (MMM) zapálením svíčky a pomodlením růžence nebo jakékoli modlitby za misie, misionáře, chudé a trpící lidi, za šíření radosti evangelia na celém světě.

Nedělní mši svatou obohatí netradiční obětní průvod pěti kontinentů a po skončení mše si před kostelem budete moci vybrat v **misijním jarmarku** sušené bylinky, čerstvý jablečný mošt či šťávu z černého bezu, připravujeme také nahrávku operky O Šípkové Růžence a nástěnný kalendář Veselé společnosti. Veškeré Vaše dary budou zaslány na Papežská misijní díla. Přejeme vám radostné prožití Misijní neděle.

Za Veselou společnost K.A. Svobodová

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. a 2. listopadu je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří výše uvedených podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé. V ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

DEKRET APOŠTOLSKÉ PENITENCIÁRIE

Apoštolská penitenciárie vyhověla žádosti Dominika kardinála Duky OP, arcibiskupa pražského a předsedy České biskupské konference a dovolila pro větší dobro věřících, kteří ze závažných důvodů nebudou moci navštívit hřbitov ve dnech uvedených v Enchiridionu odpustků, t.j. od 1. do 8. listopadu, aby na území českých a moravských diecézí bylo možno získat plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci při návštěvě hřbitova a za splnění obvyklých podmínek

již od 25. října.

Toto dovolení bude platit do roku 2019.

P. Mgr. Stanislav Příbyl CSSr, generální vikář

SV. IGNÁC Z ANTIOCHIE (17.10.)

zvaný Theoforos, tj. nositel Boha, narodil se okolo roku 50 v Sýrii, umučen roku 107 v Římě. Po sv. Petru a Euodioví byl třetím biskupem města Antiochie. Biskupský úřad vykonával po 40 let, přežil pronásledování křesťanů za císaře Domitiána.

Podle Eusebiových Církevních dějin nastoupil do biskupského úřadu po Euodioví kolem roku 68. Ignáce prý ustanovil na biskupský stolec přímo apoštol Petr. Sám Ignác byl nejspíše učedníkem apoštolů Petra a Jana. Sedm listů, které sepsal při své cestě do Říma, kde měl podstoupit mučednickou smrt, tvoří velmi zásadní korpus svědectví o životě a teologii rané církve na přelomu 1. a 2. století. To jej řadí mezi apoštolské Otce a je považován za svěťce jak katolickou církví (svátek 17. října), tak církví pravoslavnou (svátek 20. prosince).

Zásadním momentem v Ignácově životě se stalo jeho zatčení římskými úřady. Ty doufaly, že jeho exemplární poprava předejde dalšímu šíření křesťanství. Ve svých listech však Ignác povzbuzoval jednotlivé církevní obce.

Např. v listu Efezanům píše: „*Modlete se stále i za druhé. U nich je naděje na obrácení, že i oni mohou dosáhnout Boha. Obráťte tedy svou pozornost na ně a pomáhejte jim svými skutky. Na jejich hněv odpovídejte mírností, na jejich pýchu pokorou, na jejich urážky modlitbami, na jejich špatné názory pevnou vírou, na jejich krutost laskavostí. Nesnažte se je napodobovat. Buďte jim vlídnými bratřími. Snažte se napodobit Pána. Kdo více vytrpěl křivd, kdo více byl zrazen, kdo více byl v opovržení? V Ježiši Kristu zůstaňte tělem i duchem neposkrvnění a laskaví.*“

Po Ignáconě mučednictví ve Flaviovském amfiteátru, kde byl předhozen dravým šelmám, byly jeho ostatky přeneseny zpět do Antiochie a nejprve pohřbeny vně hradeb. Později je císař Theodosius II. přenesl do chrámu bohyně Tyché, který byl proměněn v křesťanský chrám zasvěcený Ignácovi. V roce 637 byly jeho ostatky přeneseny do baziliky San Clemente v Římě.

TRPĚLIVOST JE UMĚNÍ ŽÍT S TÍM, CO JE NEHOTOVÉ

„Křesťan je ten, kdo očekává Krista,“ napsal John H. Newman. V dnešní době platí „všechno a ihned“, v dnešní době je důležitý výkon a růst produkce, v dnešní době jsou mnohdy i křesťané zasaženi aktivismem. Proto může řeč o trpělivém „očekávání“ znamenat riziko nepochopení, protože se mnohdy zdá, že „čekat“ znamená být pasivní, netečný, nezodpovědně se vyhýbat řešení.

Trpělivost je ale něco jiného, než pasivita. Je to umění žít s tím, co je ještě nehotové, žít v přítomnosti, která je neúplná, aniž by si člověk zoufal. Trpělivost znamená podpořit i ostatní, snášet je, přijmout je s jejich omezeními, sdílet je spolu s nimi.

Pro křesťana jde trpělivost v těsném sledu za vírou: je jak vytrvalostí, což je víra, která trvá v čase, tak i schopností přijmout neúplnost a žít s ní.

Aby víra a naděje mohly nést plody, potřebují trpělivost. Je-li navíc trpělivost naroubována na víru v Krista, je „*silou, jíž vládáme sami sobě*“ (Tomáš Akvinský). Stává se schopností nepodléhat beznaději, nenechat se v soužení a těžkostech přemoci malomyslností. Stává se i vytrvalostí, schopností zůstat pevnými, vytrvat v čase, a přitom neztratit vlastní pravdivost, stává se schopností druhé podpírat a nést s nimi jejich životní příběh.

Trpělivost Boha v Písmu je nejlépe vyjádřena tím, že Bůh dává člověku čas k odpovědi, dává mu čas k obrácení. Boží trpělivost si ale nesmíme plést s lhotejností, naopak představuje „*velkodušnost*“.

(Enzo Bianchi, Klíčové pojmy křesťanské spirituality)

*A protož lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej,
a žízni-li, dej mu pít.*

*Nebo to učině, uhlí řeřavé shrneš na hlavu jeho.
Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.*

(Řím 12,19-20 - KRÁL)

Socha sv. Daniele Comboniho v italské Veroně, kde se zrodilo jeho povolání.

OD NILU NA VRABČÁK

Díl druhý: *Quo vadis,...*?

Drazí přátelé, ozývám se po delší době. To zpoždění bylo zapříčiněno tím, že můj staříčkový notebook jménem *Karel* vypověděl službu. Jednoho dne ráno, zrovna když jsem měl sepsány dvě strany druhého dílu Vrabčákovin, se proměnil v modrou obrazovku, která ke mne hovořila podivným jazykem o tom, abych sečkal a vydržel, že prý se něco musí diagnostikovat a opravit. Po chvilce se však ona modrá obrazovka proměnila v obrazovku šedivou s podivným nápisem: „Operační systém nenalezen.“ Hned jsem se tedy spojil s mým výhradním rádcem nejen v oblasti moderních technologií, knězem Pavlem Františkem Jägerem (původem ze Žamberka), vylíčil jsem mu veškeré příznaky podivně se chovajícího notebooku a ten mi oznámil, že se jedná o „klinickou smrt“ a ať se s notebookem rozloučím... *Quo vadis, notebook?*

Nyní Vám píši již z nového stroje, který jsem si musel ve zdejších končinách pořídit. Díky velkorysé pomoci comboniána Jacquesa z Toga jsem snad nebyl napálen a prozatím těch prvních 14 dnů stroj pracuje bez jediné chybičky. Ještě nemá jméno, ale jedno mám v záloze. Uvidíme, zdali se opravdu nový stroj osvědčí.

Mnohem smutnější zpráva mne zastihla ve stejném období. Když mne totiž náš semilský pan farář oznámil, že Pán k sobě povolal emeritního děkana tišnovského mons. Josefa Šindara, v posledních letech poustevníka žernůvského – jak sám často dodával. Jeho odchod mne lidsky velmi zasáhl. Byl to veliký kněz a veliký člověk, mj. nadšený znalec a obdivovatel lužickosrbské kultury. Možná právě on mi dal tu jasnou pohnutku k tomu, abych tyto dopisy psal a psal a psal. Musel jsem mu je posílat, a když jsem se někdy o pár dní opozdil, hned se mi přihlásil, co že se mnou je. Velkoryse přehlížel veškeré nedostatky těchto dopisů a stále za ně děkoval, snad je i nahlas četl obyvatelům Domova svaté Alžběty v Žernůvce... *Dej mu Pane věčnou slávu v patření na Tvou tvář, odpusť mu všechny hříchy, slabosti a nevěrnosti a připočti ho k zástupu vyvolených! Quo vadis, drahý otče Josefe?*

Tento druhý díl Vrabčákovin sepisují v den, kdy si celá církev, ale zvláště mí drazí bratři comboniáni a drahé sestry comboniánky po celém

světě připomínají svátek jejich zakladatele, a velikého a moudrého zapálence do Kristova kříže, svatého Daniele Comboniho. Podrobnému vylíčení jeho životních osudů jsem se věnoval ve třech dílech minulý rok, a tak pevně doufám, že Vám tato postava církevní historie již není neznámá. Byl to člověk církve, který trpělivým čtení znamená doby a svého srdce, ve věrném vztahu s Trojjediným Bohem, vyslyšel své Bohem dané povolání, a vydal se nést zvěst Kristova kříže do, v té době nejzapadlejšího a nejzapomenutějšího kontinentu, do Afriky. Znáám ho z tváří a životů mých spolubratří, kteří mne nyní duchovně a lidsky formují k mému budoucímu kněžskému životu. Kdo mne zná, ví, že jsem mezi nimi nesmírně rád a nesmírně si tohoto Božího obdarování vážím. Jejich pojetí lidství, kněžství, pastorače, evangelizace, hlásání, je natolik inspirující, že mi to dává více, než kdejaká zbožná kniha.

Jako již minulý rok, i letos jsme svlavnost zakladatele šli slavit s celou káhírou komunitou comboniánů do kostela *Cordi Jesu*, kde měla proběhnout slavnostní mše svatá za předsednictví otce Paula Annise MCCJ představeného egyptské provincie comboniánů. Mše svatá byla prohlávena africkou kulturou jak se patří. O slavnostní nápěvy ke *Kyrie Eleison, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei*, se střídavě staraly dva chóry, jeden eritrejský a druhý sudánský. Živelnost, rytmičnost, veselost, tanec, pohyb, a to vše jednoznačně vyrůstající z živého vztahu ke Kristu! Pro středozemního poněkud zastydlého katolíka je to možná dosti nedůstojné mše svaté, stejně tak by leckteří vatikánští monsignori nechápavě kývali hlavami, cože se to v tom kostele vlastně děje... navíc celá slavná mše svatá probíhala – Evropo div se ! – v arabštině. Jaká to snad nehoráznost, užívat jazyk muslimů, užívat ten příšerný hrdelní chrčivý jazyk ke chvále a k celebrování té přesvaté oběti! Čtenáři, zadrž však zrychlených soudů a pohoršení, v sesterském jazyce jazyka Ježíšova, skládal při této slavné mši svaté věčné sliby comboniánského způsobu života můj nejmilejší bratr, kamarád, spoluseminarista a spolužák, a jak si často opakujeme, i spolupoutník po té bláznivé cestě vstříc arabskému jazyku, totiž zambijský combonián scholastik Brighton Multiply Zimba. Byla to veliká sláva. Na dvacet comboniánských kněží, nějací laičtí bratři a my ostatní věřící, kteří zasažení Comboniho myšlenkami a jeho spiritualitou následování Kristova srdce, jsme tiše poslouchali ty slova, která byla pojednou přenádherná. Mladý člověk, odněkud ze Zambie, kterému není ani třicet let, vtěluje sebe samého do

arabských slov, která hlasitě pronáší před shromážděnou církví, aby se tak veřejně přiznal k lásce ke Kristu natolik silné a hluboké, že pomocí těch arabských slov jasně a nahlas formuluje, že do konce svého života chce žít v chudobě, čistotě a poslušnosti. Po vzoru sv. Daniele Comboniho se chce plněji podobat Kristu, který za nás a naši spásu položil svůj život.

Arabština je tedy jazykem, který se může stát prostředkem k obrovským vyznáním: vyznáním lásky mezi mužem a ženou, vyznáním víry v Alláha a jeho proroka Muhammeda, vyznáním v Boha trojjediného, totiž v Boha Otce, Syna a Ducha Svatého, ale může být i prostředkem k hlubokému lidskému vyznáním srovnatelnému snad jen s hlubokým vzájemným vyznáním lásky muže a ženy při manželském slibu, když si jím vzájemně slibují lásku a věnost ve všem dobrém a zlém až nadosmrti.

Ergo, quo vadis, Brighton? Mladý combonián Brighton se zavázal k trvalému bytí v comboniánské rodině. Jsem vpravdě nadšen a při samém obřadu jsem ztěží zadržoval slzy. Jakoby samo nebe sestoupilo do toho nevelkého kostelíčka *Cordi Jesu*, aby se mezi dvaceti comboniánskými kněžími zpřítomnilo a prosvětlo ony okamžiky. To totiž bezpochyby veliké vanutí Ducha Svatého zde zpřítomnilo vůni svatosti a svaté chvíle. Je krásné a plně osvobozující, že tento odér svatosti není vázán na latinský jazyk, na tridentský rítus, na gregoriánský chorál...

„V době oslav našeho zakladatele by bylo velmi užitečné, kdybychom se zeptali nás samých, zdali naše životy vydávají odér svatosti Comboniho.“ To napsal současný generální představený comboniánů p. Enrique Sanchez MCCJ k letošnímu desátému výročí svatořečení. Mohu říci, že moje vlastní zkušenost s bratry a otci comboniány, mluví jasně: *oni voní svatostí, vč. Brightona!!!*

Bože, děkuji Ti za dar života a svatosti Daniele Comboniho, prosím ochraňuj a stále sesílej jemu vlastní odér na celou comboniánskou rodinu a na všechny jejich zpřátelené duše! A prosím nechť se jejich neskonalá odvaha svědčit životem o Kristu mezi muslimy setká s větším porozuměním a upřímností lidství! Prosím dej také mír zemím Blízkého Východu!

Váš i Kristův poutník Lukáš